



ΚΟΡΑ ΚΑΡΜΑΚ

Πρώτη φορά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αναπαραγωγή, φωτοαντίτυπηση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LOSING IT

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πρώτη φορά**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Cora Carmack

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ρουμπίνη Δασκάλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Cora Carmack, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Masson/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-80128-6-8

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΚΟΡΑ ΚΑΡΜΑΚ

Πρώτη φορά



*Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη*



Πήρα μια βαθιά ανάσα.
Είσαι φοβερή. Δεν το πίστεψα και τόσο, οπότε το ξαναείπα.

Φοβερή. Είσαι τόσο φοβερή. Αν η μητέρα μου άκουγε τις σκέψεις μου, θα μου έλεγε ότι έπρεπε να είμαι σεμνή, όμως η ταπεινοφροσύνη δε με οδήγησε πουθενά.

Μπλις Έντουαρντς, είσαι τρομερό κελεπούρι.

Τότε πώς κατέληξα είκοσι δύο χρονών και ο μοναδικός άνθρωπος που γνωρίζω που δεν έχει κάνει ποτέ σεξ; Κάπου ανάμεσα στο *Saved by the Bell* και το *Gossip Girl*, έγινε ανήκουστο για ένα κορίτσι να αποφοιτήσει από το κολέγιο με την Κάρτα Παρθενίας ακόμη στο χέρι. Και τώρα στεκόμουν στο δωμάτιό μου, έχοντας μετανιώσει που είχα μαζέψει το κουράγιο και το είχα παραδεχτεί στη φίλη μου, την Κέλσι. Αντέδρασε σαν να της είχα πει ότι έκρυβα μια ουρά κάτω απ' τη φούστα μου. Και το ήξερα, προτού το σαγόνι της σταματήσει να πέφτει, ότι ήταν μια φρικτή ιδέα.

«ΣΟΒΑΡΑ; Έχει να κάνει με τον Χριστό; Φυλάς τον εαυτό σου για Εκείνον;» Το σεξ ήταν κάτι πιο απλό για

την Κέτσι. Είχε το σώμα μιας Μπάρμπι και τον σεξουαλικά φορτισμένο εγκέφαλο ενός έφηβου αγοριού.

«Όχι, Κέτσι», είπα. «Θα ήταν λίγο δύσκολο να φυλάξω τον εαυτό μου για κάποιον που πέθανε πριν από δύο χιλιάδες, και βάλει, χρόνια».

Η Κέτσι έβγαλε βιαστικά το πουκάμισό της και το πέταξε στο πάτωμα. Θα πρέπει να έκανα κάποια γκριμάτσα γιατί με κοίταξε και γέλασε. «Χαλάρωσε, Πριγκίπισσα Αγνότητα, απλώς αλλάζω πουκάμισο». Μπήκε στην ντουλάπα μου και άρχισε να ψάχνει τα ρούχα μου.

«Γιατί;»

«Επειδή, Μπλις, θα βγούμε έξω για να το κάνεις». Είπε τις λέξεις «το κάνεις» με ένα σπάσιμο της φωνής που μου θύμιζε εκείνα τα νυχτερινά διαφημιστικά για τις τηλεφωνικές γραμμές για ενηλίκους.

«Χριστέ μου, Κέτσι».

Τράβηξε ένα πουκάμισο που ήταν κολλητό επάνω μου και θα ήταν εντελώς σκανδαλώδες με τις δικές της καμπύλες.

«Τι; Είπες πως δεν είχε σχέση μ' αυτόν».

Αντιστάθηκα στην παρόρμηση να χτυπήσω το μέτωπο με την παλάμη μου.

«Δεν είναι, δε σκέφτομαι... εννοώ, πηγαίνω στην εκκλησία και τα λοιπά, καλά, μερικές φορές. Απλώς... δεν ξέρω. Δε με ενδιέφερε ποτέ τόσο πολύ».

Σταμάτησε με το καινούργιο της πουκάμισο στα μισά πάνω απ' το κεφάλι της.

«Δε σε ενδιέφερε ποτέ; Δε σε ενδιέφεραν τα αγόρια; Είσαι γκέι;»

Κατευθείαν άκουσα τη μητέρα μου, που δεν μπορεί να

καταλάβει γιατί κοντεύω να τελειώσω το κολέγιο χωρίς ένα δαχτυλίδι στον παράμεσο, να κάνει την ίδια ερώτηση στον πατέρα μου.

«Όχι, Κέλσι, δεν είμαι γκέι, γι' αυτό συνέχισε να κουμπώνεις το πουκάμισό σου. Δε χρειάζεται να βγάλεις το ερωτικό σου σπαθί για χάρη μου».

«Αν δεν είσαι γκέι και δεν έχει να κάνει με τον Χριστό, τότε είναι απλώς θέμα να βρεθεί ο σωστός τύπος, ή θα έλεγα... το σωστό ερωτικό σπαθί».

Γύρισα τα μάτια μου προς τα πάνω. «Τι λες; Αυτό είναι όλο; Να βρεθεί ο σωστός τύπος; Γιατί δε μου το είπε κάποιος νωρίτερα;»

Μάζεψε τα ξανθά της μαλλιά σε μια ψηλή αλογοουρά, η οποία με κάποιον τρόπο τραβούσε ακόμα περισσότερο την προσοχή στο στήθος της. «Δεν εννοώ τον σωστό τύπο για να παντρευτείς, γλυκιά μου. Εννοώ τον σωστό τύπο που θα κάνει το αίμα σου να βράζει. Να σε κάνει να σβήσεις τον αναλυτικό, κριτικό, υπερδραστήριο εγκέφαλό σου και να σκεφτείς με το σώμα σου και όχι με αυτόν».

«Τα σώματα δεν μπορούν να σκεφτούν».

«ΒΛΕΠΕΙΣ;» απάντησε εκείνη. «Αναλυτική. Κριτική».

«Καλά! Καλά. Σε ποιο μπαρ απόψε;»

«Το *Stumble Inn*^{*}, φυσικά».

Γρύλισα. «Κλασάτο».

«Τι;» Η Κέλσι με κοίταξε σαν να μην είχα την απάντηση σε μια πραγματικά προφανή ερώτηση. «Είναι ένα καλό μπαρ. Και κυρίως, είναι ένα μπαρ που αρέσει στους άντρες».

* Σε ελεύθερη μετάφραση, *Το πανδοχείο του πεσίματος*. (Σ.τ.Μ.)

Και καθώς μας αρέσουν οι άντρες, είναι ένα μπαρ που μας αρέσει».

Θα μπορούσε να είναι χειρότερα. Θα μπορούσε να με πήγαινε σε κάποιο κλαμπ.

«Καλά. Ας πάμε». Σηκώθηκα και κατευθύνθηκα προς την κουρτίνα που χώριζε το υπνοδωμάτιο από το υπόλοιπο λοφτ μου.

«ΟΠΑ! Όπα». Με άρπαξε από τον αγκώνα και με τράβηξε τόσο δυνατά, που έπεσα πίσω στο κρεβάτι μου. «Δεν μπορείς να πας έτσι».

Κοίταξα τα ρούχα μου – λουλουδάτη φούστα σε γραμμή άλφα και απλό φανελάκι που έδειχνε μια αξιοπρεπή ποσότητα ντεκολτέ. Έδειχνα χαριτωμένη. Θα μπορούσα να ρίξω έναν τύπο έτσι... ίσως.

«Δε βλέπω το πρόβλημα», είπα.

Ύψωσε το βλέμμα προς τα πάνω κι εγώ ένιωσα σαν παιδί. Το μισούσα να νιώθω σαν παιδί και λίγο πολύ πάντα ένιωθα έτσι όταν η κουβέντα γυρνούσε στο σεξ.

«Γλυκιά μου, αυτή τη στιγμή μοιάζεις σαν την αξιολάτρευτη αδελφή κάποιου», είπε η Κέλσι. «Κανένας τύπος δε θέλει να πηδήξει τη μικρή του αδελφή. Και αν το θέλει, εσύ δε θέλεις να βρίσκεσαι κοντά του».

Μάλιστα, σαφώς ένιωσα σαν παιδί. «Μήνυμα ελήφθη».

«Χμμ... ακούγεται σαν να εξασκείσαι στο σβήσιμο εκείνου του υπερδραστήριου εγκεφάλου σου. Καλή δουλειά. Τώρα κάτσε εκεί και άσε με να κάνω τα μαγικά μου».

Και λέγοντας «μαγικά», εννοούσε βασανιστήρια.

Αφού έθεσα βέτο σε τρία πουκάμισα που με έκαναν να νιώθω σαν πόρνη, μερικά παντελόνια που ήταν περισσότερω σαν καλσόν και μια φούστα τόσο κοντή, που απειλού-

σε να δείξει στον κόσμο το πιπί μου σε περίπτωση ελάχιστου αέρα, συμβιβαστήκαμε με ένα στενό χαμηλοκάβαλο τζιν κάπρι και ένα δαντελωτό μαύρο φανελάκι που έκανε αντίθεση με το ανοιχτόχρωμο δέρμα μου.

«Πόδια ξυρισμένα;»

Κατένευσα.

«Άλλα... πράγματα... ξυρισμένα;»

«Τόσο όσο πρόκειται να είναι ποτέ, ναι, προχώρα τώρα». Σε αυτό το σημείο ήταν που έθετα το όριο αυτής της συζήτησης.

Χαμογέλασε με ύφος, αλλά δε διαφώνησε. «Καλά, καλά. Προφυλακτικά;»

«Στην τσάντα μου».

«Εγκέφαλος;»

«Σβηστός. Ή, καλά... στο αθόρυβο, τέλος πάντων».

«Τέλεια. Νομίζω πως είμαστε έτοιμες».

Εγώ δεν ήμουν έτοιμη. Καθόλου.

Υπήρχε λόγος που δεν είχα κάνει ακόμη έρωτα και τώρα τον ήξερα. Ήμουν μανιακή με τον έλεγχο. Γι' αυτό τα είχα πάει τόσο καλά στο σχολείο σε όλη μου τη ζωή. Γι' αυτό ήμουν σπουδαία υπεύθυνη σκηνής – κανείς δεν μπορούσε να κουμαντάρει μια θεατρική παράσταση όπως εγώ. Και όταν έβρισκα το σθένος να παίξω, ήμουν πάντα καλύτερα προετοιμασμένα από κάθε άλλον ηθοποιό στην τάξη. Το σεξ όμως... αυτό ήταν το αντίθετο του ελέγχου. Υπήρχαν συναισθήματα και έλξη και εκείνο το ενοχλητικό άλλο πρόσωπο που έπρεπε να αναμειχθεί. Για μένα αυτό δεν ήταν διασκέδαση.

«Σκέφτεσαι πάρα πολύ», είπε η Κέλι.

«Καλύτερο απ' το να μη σκέφτομαι αρκετά».

«Απόψε, δεν είναι», σχολίασε.

Δυναμώσα την ένταση στο iPod της Κέλσι αμέσως μόλις μπήκαμε στο αυτοκίνητο ώστε να μπορώ να σκεφτώ με ηρεμία.

Μπορούσα να το κάνω αυτό. Ήταν απλώς ένα πρόβλημα που έπρεπε να λυθεί, κάτι που έπρεπε να σβήσω από τη λίστα με τις υποχρεώσεις μου.

Ήταν τόσο απλό.

Απλό.

Ας το κρατούσαμε απλό.

Αρκετά λεπτά αργότερα, παρκάραμε έξω από το μπαρ και η βραδιά μου φαινόταν οτιδήποτε άλλο παρά απλή. Ένιωθα το παντελόνι μου πολύ στενό, το πουκάμισό μου πολύ ανοιχτό και τον εγκέφαλό μου πολύ θολωμένο. Ήθελα να ξεράσω.

Δεν ήθελα να είμαι παρθένα. Αυτό το ήξερα. Δεν ήθελα να νιώθω σαν την ανώριμη μυξοπαρθένα που δεν ήξερε τίποτε για το σεξ. Το μισούσα να μην ξέρω πράγματα. Το πρόβλημα ήταν... όσο κι αν δεν ήθελα να είμαι παρθένα, επίσης δεν ήθελα να κάνω έρωτα. Ο γρίφος των γρίφων. Γιατί δεν μπορούσε να είναι ένα από εκείνα τα πράγματα του τύπου: «το τετράγωνο είναι παραλληλόγραμμο, αλλά το παραλληλόγραμμο δεν είναι πάντα τετράγωνο»;

Η Κέλσι στεκόταν έξω από την πόρτα μου, και τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της κροτάλιζαν συγχρονισμένα με τα δάχτυλά της καθώς με τραβούσε έξω από το αυτοκίνητο. Ίσιωσα τους ώμους μου, τίναξα τα μαλλιά μου (χωρίς ιδιαίτερο ενθουσιασμό) και ακολούθησα την Κέλσι μέσα στο μπαρ.

Πήγα κατευθείαν στην μπάρα, κάθισα νευρικά σ' ένα σκαμπό και έκανα νόημα στον μπάραμαν.

Αυτός ήταν μια πιθανότητα. Ξανθά μαλλιά, μέτριος σωματότυπος, ωραίο πρόσωπο. Τίποτε ιδιαίτερο, σίγουρα όμως δεν αποκλειόταν. Θα μπορούσε να είναι καλός για κάτι απλό.

«Τι μπορώ να σας πιάσω, κυρίες;»

Προφορά νότου. Σίγουρα ένα ντόπιο αγόρι.

Η Κέλσι πετάχτηκε. «Χρειαζόμαστε δύο σφηνάκια τεκίλα για αρχή».

«Κάνε τα τέσσερα», είπα βραχνά.

Αυτός σφύριξε και τα μάτια του συνάντησαν τα δικά μου. «Ετοιμάζετε για μεγάλη νύχτα, ε;»

Δεν ήμουν έτοιμη να πω με λέξεις τι είδους νύχτα ήταν. Έτσι, είπα μονάχα: «Αναζητάω λίγο υγρό θάραρος».

«Θα χαρώ να βοηθήσω». Μου έκλεισε το μάτι και μόλις είχε απομακρυνθεί τόσο ώστε να μην ακούει, η Κέλσι αναπήδησε στο κάθισμά της, λέγοντας: «Αυτός είναι! Αυτός είναι!»

Τα λόγια της με έκαναν να νιώσω πως ήμουν σε τρενάκι του λούνα παρκ, σαν ο κόσμος να είχε μόλις καταστραφεί και όλα μου τα όργανα να έπαιζαν κυνηγητό. Ήθελα περισσότερο χρόνο να προσαρμοστώ. Αυτό είναι. Άρπαξα τον ώμο της Κέλσι και την ανάγκασα να μείνει ακίνητη. «Χαλάρωσε, Κελς. Κάνεις σαν μανιασμένο τσιουάουα».

«Τι; Είναι μια καλή επιλογή. Χαριτωμένος. Ωραίος. Και χαλαρά τον είδα να κοιτάζει το ντεκολέ σου... ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ».

Δεν είχε άδικο. Εγώ όμως εξακολούθησα να μην ενδιαφέρομαι καθόλου να κοιμηθώ μαζί του, γεγονός που

φραντάζομαι δεν τον απέκλειε, αλλά σίγουρα θα ήταν πολύ πιο εύκολο αν όντως ενδιαφερόμουν για τον τύπο. «Δεν είμαι σίγουρη... απλώς δεν υπάρχει σπίθα», ψέλλισα. Μπορούσα να δω τα μάτια να υψώνονται, έτσι κόλλησα ένα γρήγορο: «...ακόμη!»

Όταν ο μπάρμαν επέστρεψε με τα ποτά μας, η Κέλσι πλήρωσε και εγώ ήπια τα δύο σφηνάκια μου προτού προλάβει να πάρει πίσω την πιστωτική της. Αυτός στάθηκε για μια στιγμή, χαμογελώντας μου, προτού πάει σε έναν άλλο πελάτη. Έκλεψα ένα από τα υπόλοιπα σφηνάκια της Κέλσι.

«Είσαι τυχερή που αυτή είναι μια μεγάλη νύχτα για σένα, Μπλις. Κανονικά, κανείς δεν μπαίνει ανάμεσα σ' εμένα και την τεκίλα μου».

Άπλωσα το χέρι μου και είπα: «Λοιπόν, κανείς δεν μπαίνει ανάμεσα σε αυτά τα πόδια εκτός κι αν είμαι μεθυσμένη, οπότε δώσε μου το τελευταίο».

Η Κέλσι κούνησε το κεφάλι της, αλλά χαμογελούσε. Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα, υπέκλυψε, και με τέσσερα σφηνάκια τεκίλα στο σύστημά μου η προοπτική του σεξ φαινόταν λίγο λιγότερο τρομαχτική.

Ένας άλλος σερβιτόρος πλησίασε, αυτός εδώ ήταν κορίτσι, και παράγγειλα ένα Jack με κόκα κόλα για να πίνω όσο προσπαθούσα να βγάλω άκρη σε αυτόν το χαμό.

Υπήρχε ο μπάρμαν, αλλά αυτός δε θα σχολούσε πριν από τις δύο το πρωί. Ήμουν ήδη ένα νευρικό ράκος, έτσι αν αυτό τραβούσε μέχρι τις μικρές ώρες του ξημερώματος, θα κατέληγα εντελώς ψυχωτική. Μπορούσα εύκολα να το φανταστώ... με ζουρλομανδύα εξαιτίας του σεξ.

Υπήρχε ένας τύπος που στεκόταν δίπλα μου, που φαι-

νόταν να πλησιάζει αρκετά εκατοστά με κάθε ποτό που έπινα, αλλά θα πρέπει να ήταν τουλάχιστον σαραντάρης. Όχι, ευχαριστώ.

Κατέβασα μερικές γουλιές ακόμα από το ποτό μου, ευγνωμονώντας τον μπάριμαν που είχε κάνει βαρύ το Jack και σάρωσα προσεκτικά με το βλέμμα το μπαρ.

«Τι λες για εκείνον;» ρώτησε η Κέλσι, δείχνοντας έναν τύπο σε ένα διπλανό τραπέζι.

«Πολύ βουτυρόπαιδο».

«Εκείνος;»

«Πολύ χίπστερ».

«Εκεί πέρα;»

«Μπλιαχ. Πολύ μαλλιαρός».

Ο κατάλογος συνεχίστηκε ώσπου ήμουν αρκετά σίγουρη πως αυτή η νύχτα ήταν ένα φιάσκο. Η Κέλσι πρότεινε να χτυπήσουμε ένα άλλο μπαρ, το οποίο ήταν το τελευταίο πράγμα που ήθελα να κάνω. Της είπα ότι έπρεπε να πάω στην τουαλέτα και έλπιζα πως το μάτι της θα έπεφτε σε κάποιον όσο θα έλειπα έτσι ώστε να μπορέσω να ξεγλιστρήσω χωρίς δράματα. Η τουαλέτα ήταν στο πίσω μέρος, μετά την περιοχή με το μπιλιάρδο και τα βελάκια, πίσω από ένα χώρο με μερικά μικρά στρογγυλά τραπέζια.

Τότε ήταν που τον πρόσεξα.

Στην πραγματικότητα, δηλαδή, πρόσεξα πρώτα το βιβλίο του.

Και απλώς δεν μπορούσα να κρατήσω το στόμα μου κλειστό. «Αν υποτίθεται πως αυτός είναι ένας τρόπος για να ρίξεις κοπέλα, θα σου πρότεινα να μεταφερθείς σε ένα σημείο με λίγο περισσότερη κίνηση».

Σήκωσε το κεφάλι απ' το ανάγνωσμά του και ξαφνικά

δυσκολευόμουν να καταπιώ. Ήταν χαλαρά ο πιο ελκυστικός τύπος που είχα δει απόψε – ξανθά μαλλιά να πέφτουν σε κρυστάλλινα γαλάζια μάτια, όσο γέμι έπρεπε στο πιγούνι του ώστε να του δίνει μια αρρενωπή εικόνα χωρίς να τον κάνει υπερβολικά τριχωτό, και ένα πρόσωπο που θα μπορούσε να κάνει αγγέλους να τραγουδάνε. Εμένα δε με έκανε να τραγουδήσω. Με έκανε να φερθώ σαν χαζή. Γιατί σταμάτησα; Γιατί έπρεπε πάντα να γελοιοποιούμαι; «Συγγνώμη;»

Το μυαλό μου επεξεργαζόταν ακόμη τα τέλεια μαλλιά και τα φωτεινά γαλάζια μάτια, έτσι μου πήρε ένα δευτερόλεπτο να πω: «Σαίξπηρ. Κανείς δε διαβάζει Σαίξπηρ σε ένα μπαρ, εκτός κι αν είναι ένα τέχνασμα για να ρίξει κορίτσια. Το μόνο που λέω είναι πως θα μπορούσες να είχες στήσει καλύτερο καρτέρι μπροστά».

Δεν είπε τίποτε για μια παρατεταμένη στιγμή, μετά όμως το στόμα του χωρίστηκε σ' ένα λοξό χαμόγελο αποκαλύπτοντας –τι άλλο;– τέλεια δόντια!

«Δεν είναι τέχνασμα, αν όμως ήταν, εμένα μου φαίνεται πως έχω εξαιρετική ενέδρα εδώ πέρα».

Προφορά. ΕΧΕΙ ΒΡΕΤΑΝΙΚΗ ΠΡΟΦΟΡΑ. Θεούλη μου, πεθαίνω.

Ανάσα. Έπρεπε να αναπνεύσω.

Μην τα χάνεις, Μπλις.

Άφησε το βιβλίο του, πρώτα όμως σημάδεψε τη σελίδα. Θεέ μου, σ' αλήθεια διάβαζε Σαίξπηρ μέσα σε ένα μπαρ.

«Δεν προσπαθείς να ρίξεις κάποιο κορίτσι;»

«Δεν προσπαθούσα».

Απ' τον αναλυτικό μου εγκέφαλο δεν ξέφυγε η χρήση του παρελθοντικού χρόνου. Σαν να λέμε... δεν προσπαθού-

σε να ξελογιάσει κάποια πριν, ίσως όμως το έκανε τώρα.

Του έριξα άλλο ένα βλέμμα. Χαμογελούσε – λευκά δόντια, ίχνος από γένια στο πιγούνι που τον έκαναν να δείχνει απόλυτα λαχταριστός. Ναι, ήμουν σαφώς αποπληνήσιμη. Και αυτή η σκέψη μόνο ήταν αρκετή να μου προκαλέσει σοκ.

«Πως σε λένε, αγάπη;»

Αγάπη; ΑΓΑΠΗ; Εξακολουθώ να πεθαίνω, εδώ.

«Μπλις*».

«Αυτό είναι ατάκα;»

Έγινα κατακόκκινη. «Όχι, είναι το όνομά μου».

«Όμορφο όνομα για ένα όμορφο κορίτσι». Η χροιά της φωνής του ανήκε σ' εκείνη τη βαθιά γκάμα που έκανε τα μέσα μου να τυλίγονται γύρω τους – ήταν σαν η μήτρα μου να χοροπηδούσε σ' ένα χαρούμενο χορό επάνω στα υπόλοιπα όργανά μου. Θεέ μου, πέθαινα με τον πιο μακρύ, τον πιο βασανιστικό και διεγερτικό θάνατο στην ιστορία του κόσμου. Έτσι ένιωθε πάντα κανείς όταν άναβε; Γι' αυτό το σεξ οδηγεί τους ανθρώπους να κάνουν τρελά πράγματα.

«Λοιπόν, Μπλις, είμαι καινούργιος στην πόλη και έχω κλειδωθεί έξω απ' το διαμέρισμά μου. Περιμένω έναν κλειδαρά, για την ακρίβεια, και σκέφτηκα να χρησιμοποιήσω με καλό τρόπο αυτό τον διαθέσιμο χρόνο».

«Ξεσκονίζοντας τον Σαίξπηρ σου;»

«Προσπαθώντας, τέλος πάντων. Ειλικρινά, αυτός ο τύπος δε μου άρεσε ποτέ ιδιαίτερα, αλλά ας το κρατήσουμε αυτό μυστικό μεταξύ μας, ναι;»

* Στα αγγλικά «bliss» σημαίνει ευδαιμονία, ευτυχία. (Σ.τ.Μ.)

Είμαι αρκετά βέβαιη πως τα μάγουλά μου ήταν ακόμη βαμμένα κόκκινα, αν η ζέστη που έβγαине απ' αυτά ήταν κάποια ένδειξη. Για την ακρίβεια, ένιωθα όλο μου το κορμί να καίγεται. Δεν είμαι σίγουρη αν ήταν ο εξευτελισμός ή η προφορά του που με έκαναν έτοιμη να αναφλεγώ αυτόματα μπροστά του.

«Δείχνεις απογοητευμένη, Μπλις. Είσαι θαυμάστρια του Σαίξπηρ;»

Κατένευσα, επειδή ο λαιμός μου μπορεί να είχε ήδη κλείσει.

Αυτός ρυτίδωσε τη μύτη του αντί για απάντηση και τα χέρια μου τρώγονταν να ακολουθήσουν τη γραμμή της μύτης του μέχρι τα χείλια του.

Τρελαινόμouνα. Στην πραγματικότητα, ήμουν τρελή για δέσιμο.

«Μη μου πεις ότι είσαι θαυμάστρια του *Ρωμαίος και Ιουλιέτα*;»

Αυτό, τώρα. Αυτό ήταν κάτι που μπορούσα να συζητήσω.

«Του *Οθέλλου*, βασικά. Αυτό είναι το αγαπημένο μου».

«Α. Τίμια Δυσδαιμόνα. Πιστή και Αγνή».

Η καρδιά μου πετάρισε με τη λέξη «αγνή».

«Εγώ, εεεε», προσπάθησα να βάλω στη σειρά τις σκέψεις μου. «Μου αρέσει η παράθεση της λογικής και του πάθους».

«Είμαι ένας θαυμαστής του πάθους, κι εγώ». Τα μάτια του κοίταξαν χαμηλά, τότε, και διέτρεξαν το σώμα μου σ' όλο του το μήκος. Η σπονδυλική μου στήλη μυρμήγκιασε ώσπου την ένιωσα έτοιμη να πεταχτεί έξω απ' το σώμα μου.

«Δε με ρώτησες το όνομά μου», είπε εκείνος.

Καθάρισα το λαιμό μου. Αυτό δεν μπορούσε να είναι ελκυστικό. Ήμουν περίπου τόσο κοινωνική όσο ένας άνθρωπος των σπηλαίων. Ρώτησα: «Πώς σε λένε;»

Έγειρε το κεφάλι του και τα μαλλιά του σχεδόν σκέπασαν τα μάτια του. «Κάνε μου παρέα και θα σου πω».

Δε σκεφτόμουν τίποτε άλλο παρά μόνο το γεγονός ότι τα πόδια μου ήταν σαν ξελεδάκια και αν καθόμουν μπορεί να με γλίτωνε απ' το να έκανα τίποτα ντροπιαστικό, όπως να λιποθυμήσω απ' τη συρροή των ορμονών που ήταν αρκετά ξεκάθαρο πως είχαν βρει ένα ελευθέρως για τον εγκέφαλό μου. Βούλιαξα σε μια καρέκλα, αντί όμως για ανακούφιση, η ένταση ανέβηκε άλλη μια βαθμίδα.

Αυτός μίλησε και τα μάτια μου κόλλησαν στα χείλη του. «Το όνομά μου είναι Γκάρικ».

Ποιος να το 'ξερε πως και τα ονόματα μπορούσαν να είναι καυτά;

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Γκάρικ».

Έγειρε μπροστά στους αγκώνες του, και πρόσεξα τους φαρδείς του ώμους και τον τρόπο που οι μύες του κινούνταν κάτω απ' το ύφασμα του πουκαμίσου του. Μετά τα μάτια μας συναντήθηκαν και το μπαρ γύρω μας γινόταν όλο και πιο θολό και σκοτεινό, ενόσω εγώ ήμουν παγιδευμένη από εκείνα τα γαλανά μάτια.

«Θα σου φέρω ένα ποτό». Δεν ήταν ερώτηση. Για την ακρίβεια, όταν με κοίταξε, δεν υπήρχε τίποτε ερωτηματικό επάνω του, μόνο αυτοπεποίθηση. «Μετά μπορούμε να πούμε λίγο περισσότερα για τη λογική και το... πάθος».

2

Δεν μπορούσα να πω αν το κάψιμο στο στήθος μου είχε σχέση με τις κλεφτές ματιές που μου έριχνε ο Γκάρικ ή με τα υπολείμματα του πρώτου μου Jack με κόκα κόλα που είχα μόλις κατεβάσει σαν να ήταν νεράκι.

Ένας σερβιτόρος έφτασε με το νεύμα του Γκάρικ κι εγώ εκμεταλλεύτηκα τη στιγμή για να πω σιωπηλά στον εαυτό μου μερικά εμπυχωτικά λόγια όσο εκείνος παράγγελνε ένα ποτό.

«Μπλις;» με προέτρεψε ο Γκάρικ.

Η φωνή του έστειλε ρίγη μέσα μου.

Τον κοίταξα, μετά κοίταξα το σερβιτόρο που τύγχανε να είναι ο μπάρμαν από προηγουμένως. Άνοιξα το στόμα μου να ζητήσω άλλο ένα Jack με κόκα κόλα, όμως ο μπάρμαν με σταμάτησε βάζοντας το χέρι του στον ώμο μου. «Θυμάμαι – Jack με κόλα, σωστά;»

Κατένευσα κι αυτός μου έκλεισε το μάτι και μου χαμογέλασε. Έμεινα για ένα δευτερόλεπτο. Πώς ήξερε την παραγγελία μου; Ήμουν σχεδόν σίγουρη πως ήταν η κοπέλα που με είχε σερβίρει τελευταία. Αυτός μου χαμογε-

λούσε ακόμη, έτσι πίεσα τον εαυτό μου να μιλήσει. «Ευχαριστώ, εμμ...»

«Μπράντον», με συμπλήρωσε.

«Ευχαριστώ, Μπράντον».

Έριξε μια ματιά στον Γκάρικ και μετά γύρισε ξανά σ' εμένα. «Μήπως να πω στη φίλη σου μπροστά πως θα είσαι εδώ πίσω;»

«Α, εμ, φυσικά, υποθέτω».

Απάντησε μ' ένα χαμόγελο και έμεινε εκεί, καρφώνοντάς με για μερικά δευτερόλεπτα, προτού γυρίσει και κατευθυνθεί ξανά προς το μπαρ. Το ήξερα πως έπρεπε να κοιτάξω ξανά τον Γκάρικ, ήμουν όμως τρομοκρατημένη πως θα έλιωνα, θα γινόμουν μια λιμονούλα διέγερσης και αμηχανίας αν συναντούσα ξανά τα υπέροχα μάτια του.

Αυτός είπε: «Ξέρεις, μερικές φορές αναρωτιέμαι αν η Δυσδαιμόνα ήταν τόσο αθώα όσο έδειχνε. Ίσως γνώριζε την επίδραση που είχε στους άντρες και το απολάμβανε να τους κάνει να ζηλεύουν».

Συνάντησα ξανά τα μάτια του κι εκείνα στένεψαν, κοιτώντας με εξεταστικά.

Κατάπια τη νευρικότητά μου και τον κοίταξα κι εγώ εξεταστικά. «Ή ίσως ήταν απλώς φοβισμένη από τη σφοδρότητα του Οθέλλου και δεν ήξερε πώς να του μιλήσει. Η επικοινωνία είναι το κλειδί, εξάλλου».

«Επικοινωνία, ε;»

«Θα μπορούσε να έχει λύσει πολλά από τα προβλήματά τους».

«Σε αυτή την περίπτωση, θα πασχίσω να είμαι όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρος». Σήκωσε την καρέκλα του και την έφερε λίγο εκατοστά από τη δική μου. Γλίστρησε προς

τη μεριά μου και είπε: «Θα προτιμούσα να μην πήγαινες πίσω στη φίλη σου. Μείνε εδώ μαζί μου».

Κατάπια, Μπλις. Πρέπει να καταπιείς, αλλιώς θ' αρχίσουν να σου τρέχουνε τα σάλια, είπα στον εαυτό μου.

«Λοιπόν, η φίλη μου περιμένει. Τι θα κάνουμε αν μείνω;»

Άπλωσε το χέρι του και έσπρωξε τα μαλλιά μου πάνω απ' τον ώμο μου. Το χέρι του άγγιξε ανάλαφρα το λαιμό μου, καθυστερώντας στο σημείο του παλμού μου, ο οποίος θα πρέπει να χτυπούσε σαν τρελός.

«Μπορούμε να μιλήσουμε για τον Σαίξπηρ. Μπορούμε να μιλήσουμε για ό,τι θέλεις. Αν και δεν μπορώ να υποσχεθώ πως δε θα μου αποσπάσει την προσοχή ο υπέροχος λαιμός σου». Τα δάχτυλά του ταξίδεψαν στο πρόσωπό μου, ώσπου έφτασαν στο πιγούνι μου, το οποίο τράβηξε ελαφρά με την πίεση του δείκτη του. «Ή τα χείλη σου. Ή αυτά τα μάτια. Θα μπορούσα να σε πολιορκήσω με ιστορίες από τη ζωή μου, όπως κάνει ο Οθέλλος στη Δυσδαιμόνα».

Ήμουν ήδη ακούοντας πολιορκημένη. Η απάντησή μου ήταν ντροπιαστικά ξέπνοη. «Θα προτιμούσα να μην παραλληλίζουμε τη βραδιά μας με ένα ζευγάρι που κατέληξε με μια δολοφονία/αυτοκτονία».

Χαμογέλασε λοξά και το δάχτυλό του έπεσε απ' το πιγούνι μου. Το δέρμα μου έκαιγε εκεί που με είχε αγγίξει και χρειάστηκε να εμποδίσω τον εαυτό μου απ' το να γείρει μπροστά για να ακολουθήσει το άγγιγμά του.

«Δε με νοιάζει τι θα κάνουμε, αρκεί να μείνεις».

«Εντάξει». Ήμουν υπερβολικά περήφανη που κατάφερα μια ήρεμη απάντηση αντί του *Θεούλη μου, ναι, θα κάνω ό,τι ζητήσεις* που περνούσε αυτή τη στιγμή από το μυαλό μου.

«Ίσως θα πρέπει να κλειδώνομαι συχνότερα έξω απ' το διαμέρισμά μου».

Εγώ θα προτιμούσα να κλειδωνόμασταν μέσα, να πω την αλήθεια.

Η τσέπη μου άρχισε να δονείται και βιάστηκα να απαντήσω στο τηλέφωνό μου προτού ξεκινήσει ο ντροπιαστικός ήχος κλήσης με το ανάλαφρο ποπ τραγουδάκι.

«Ναι;»

«Έπεσες μέσα;»

Ήταν η Κέλσι.

«Όχι, Κέλσι. Άκου, γιατί δεν πηγαίνεις προς το σπίτι χωρίς εμένα;»

Τα μάτια του Γκάρικ σκούρυναν και η ανάσα μου σκάλωσε καθώς το βλέμμα του έπεσε στα χείλη μου.

«Δεν ξεφεύγεις απ' αυτό, Μπλις. Θα πηδηχτείς απόψε, έστω κι αν πρέπει να το κάνω εγώ».

Θεέ μου, δεν μπορούσε να μιλήσει πιο δυνατά; Σκέφτηκα πως ο Γκάρικ θα πρέπει να έχει ακούσει, τα μάτια του όμως δεν έφυγαν καθόλου απ' τα χείλη μου.

«Δε θα χρειαστεί, Κελς».


Προσπάθησα να σκεφτώ έναν κρυπτογραφημένο τρόπο να της πω ότι είχα ήδη βρει τον τύπο μου, όταν άκουσα μια κοφτή ανάσα ακολουθούμενη από ένα «Ω ΘΕ-Ε ΜΟΥ».

Κοίταξα γρήγορα πάνω απ' τον ώμο του Γκάρικ τη σωστή στιγμή για να δω το χαμόγελο της Κέλσι να πλαταίνει και την άξεστη χειρονομία που ακολούθησε.

«Ναι, εντάξει, λοιπόν, θα τα πούμε αργότερα, Κελς;»

«Να είσαι σίγουρη γι' αυτό. Θα τηλεφωνήσεις και θα μου πεις κάθε θανατερή, υπέροχη λεπτομέρεια».

«Θα δούμε».



Η Μπλις ετοιμάζεται να αποφοιτήσει από το κολέγιο και είναι η μόνη στην παρέα της που παραμένει παρθένα. Πρέπει να βρει έναν τρόπο να ξεμπερδεύει μ' αυτό το θέμα και τι πιο απλό και εύκολο από το σεξ της μιας βραδιάς. Αλλά το σχέδιό της ναυαγεί όταν τελικά δειλιάζει και παρατάει έναν κούκλο γυμνό στο κρεβάτι της, επικαλούμενη την πιο χαζή δικαιολογία του κόσμου. Και σαν να μην έφτανε αυτό, τα πράγματα γίνονται ακόμα χειρότερα το επόμενο πρωί, όταν αντικρίζει τον νέο καθηγητή θεατρολογίας: τον είχε αφήσει ολόγυμνο στο κρεβάτι της πριν από οχτώ ώρες!

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseitoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseitoulipa.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13290